

Om besøgskontrol og besøgsforbud

Besøgskontrol blev opretholdt, men besøgsforbud blev ophævet, da der bl.a. ikke var tilstrækkelig dokumentation for politiets skøn

Sag 3/2026

Kendelse afsagt den 23. juni 2026

Anklagemyndigheden
mod
Tiltalte

Tiltalte blev den 4. september 2024 varetægtsfængslet efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, som sigtet for medvirken til drabsforsøg og besiddelse af skydevåben under særligt skærpende omstændigheder. Den 30. juni 2025 blev der rejst tiltale i sagen. Den 1. juli 2025 blev varetægtsfængslingen forlænget, indtil der er afsagt dom.

Politiet havde i medfør af retsplejelovens § 771, stk. 1, fastsat besøgskontrol for Tiltalte, herunder i forhold til hans mor. Politiet havde endvidere i medfør af § 771, stk. 3, fastsat besøgsforbud i forhold til Person 1 og Person 2.

For Højesteret angik sagen, om der var grundlag for at ophæve besøgskontrollen, eventuelt alene i forhold til Tiltaltes mor, og om der var grundlag for at ophæve besøgsforbuddet.

Højesteret udtalte, at sagen var omfattende og angik organiseret kriminalitet i bandemiljøet, herunder drabsforsøg. Tiltalte havde flere gange afgivet forklaring til politiet, men hans forklaringer havde været skiftende, og han bestred bl.a. at have haft kendskab til, at nogen skulle dræbes. De fleste af de tiltalte i sagen havde ikke afgivet forklaring. Højesteret tiltrådte derfor, at der ikke var grundlag for helt eller delvist at ophæve besøgskontrollen.

Med hensyn til besøgsforbuddet lagde Højesteret til grund, at der ikke havde været fremlagt en konfliktrapport for byretten og landsretten. Højesteret udtalte, at byretten og landsretten under disse omstændigheder ikke havde haft tilstrækkelig dokumentation for, hvad politiet havde skønnet, eller kunnet fastslå, at skønnet var foretaget på et forsvarligt grundlag.

Konfliktrapporten var fremlagt for Højesteret. Højesteret udtalte dog, at dette ikke kunne føre til, at besøgskontrollen kunne opretholdes. Højesteret lagde bl.a. vægt på, at rapporten var udarbejdet ca. 7 og 8 måneder inden henholdsvis byrettens og landsrettens kendelser, og at den heller ikke i øvrigt dokumenterede, at politiet havde vurderet de enkelte betingelser efter § 771, stk. 3. Højesteret lagde i den forbindelse navnlig vægt på, at rapporten ikke omtalte den bandegruppering, som Tiltalte efter politiets opfattelse var knyttet til, men alene en "unavngiven kriminel gruppe".